

Ing. Zbyněk Čeřovský brig. generál v. v.

narodil se 13. července 1931 v Hořicích v Podkrkonoší. Po absolvování reálného Gymnázia Josefa Jungmanna v Litoměřicích se přihlásil v osmnácti letech do armády, protože se chtěl stát vojenským pilotem.

Po osmi letech studia na vojenských školách důstojnického dorostu, které skončil v roce 1956, absolvoval pilotní výcvik, byl povýšen do hodnosti kapitána, získal kvalifikaci inženýra a nastoupil službu na Velitelství letectva a protivzdušné obrany státu v Praze.

Po dvou letech byl z rozhodnutí velení letectva v rámci získávání praxe mladých důstojníků ve velení

leteckým jednotkám přemístěn k leteckému pluku do Plzně na letiště Líně/Dobřany a v roce 1961 na vlastní žádost ke stíhacímu leteckému pluku na letišti Hradčany/Mimoň v pozici náčelníka štábu.

V roce 1966 byl povýšen do hodnosti podplukovníka letectva a ustanoven do funkce náčelníka štábu stíhacího bombardovacího leteckého pluku v Pardubicích a na podzim v roce 1967 byl přemístěn do funkce zástupce velitele letiště v Hradci Králové. Tam ho také zastihla okupace vojsk států Varšavské smlouvy do Československa 1968, kde se odhodlal k hrdinskému činu a dal povel k zablokování přistání polského letectva na letišti v Hradci Králové. Při nalétávání polští piloti vyhrožovali, že letadla nechají zřítit do města, proto velitel Čeřovský dal povolení k přistání na letišti za cenu, že bylo české velení zajato a měli být zastřeleni. Po krátkém čase ruské velitelství tuto hrozbu zrušilo.

Protože Zbyněk Čeřovský s touto okupací nesouhlasil, odmítl podepsat spolupráci s okupačními vojsky a podřídit se jejich velení, byl zbaven vojenské funkce a propuštěn, degradován a byla mu také odňata vyznamenání udělená prezidentem republiky.

V roce 1975 byl poprvé vězněn 5 měsíců v Jáchymově podle § 102 za pobuřování proti Sovětskému svazu. Po propuštění hledal jakékoliv zaměstnání, ve stavebnictví, byl řidičem autobusu, pracoval s buldozerem a s traktorem, v elektrárně jako zapisovač, statistik a po večerech také učil matematiku. V této době se stal signatářem Charty 77 a účastnil se disidentského hnutí, ve kterém zapojoval ke komunikacím i svého mladšího syna.

Pro podezření ze špionáže a rozvracení republiky byl znovu uvězněn v letech 1981 až 1983 ve věznici na Borech, kde byl ve skupině vězňů s Václavem Havlem, Jiřím Dienstbierem, Ing. Václavem Valešem, Albertem Černým, P. Františkem Líznou, Františkem Hapalou,

Josefem Vlčkem, Janem Litomiským, Petrem Pospíchalem, a nynějším kardinálem Dominikem Dukou.

Zbyněk Čeřovský jedno sobotní odpoledne přišel s návrhem, že je zapotřebí, vzhledem k situaci v Sovětském svazu, který se ekonomicky hroutí a je vyčerpán zbrojním programem Leonida Brežněva, připravit naši zem na novou situaci. Tuto myšlenku potvrdil i Jiří Dienstbier, který upozornil na nástup Jurije Andropova. Návrh generála Čeřovského vycházel z nutnosti převzetí vlády v naší zemi především hnutím Charty 77 a navrhl následující složení vlády: Ministr zahraničí Jiří Dienstbier, ministr obchodu Ing. Václav Valeš, ministr kultury Václav Havel, ministr obrany případně Zbyněk Čeřovský a jako pražský arcibiskup Jaroslav Dominik Duka. Celková vize vycházela z představy jugoslávského modelu, kdy generálním tajemníkem bude Alexander Dubček, chyběl však prezident a premiér. Tehdy Jaroslav Dominik Duka navrhl na prezidenta Václava Havla. Albert Černý považoval tento návrh za utopický. Ale význam tohoto návrhu spočíval v jasném chápání možného převzetí zodpovědnosti za Československý stát a za oba národy. Šlo o naději vize budoucnosti. Nyní je už možné posoudit, jak byl návrh reálný.

Po odpykání trestu byla celá rodina vystěhována z tehdejší republiky. Zbyněk Čeřovský s manželkou Libuší zůstali ve Spolkové republice Německo, oba synové dále emigrovali do Spojených států amerických. S manželkou pracovali pro Radio Free Europe - Rádio Svobodná Evropa a pro Hlas Ameriky.

Po návratu Zbyňka a Libuše Čeřovských z exilu v roce 1990 byl Ing. Čeřovský rehabilitován, byla mu vrácena hodnost podplukovníka letectva a byla mu vrácena všechna vyznamenání a záhy byl povýšen na plukovníka letectva.

Byl mu nabídnut post ředitele věznice v Praze – Pankráci, kde bylo třeba změnit organizační strukturu tohoto zařízení, tuto úlohu přijal a během roku reorganizaci uskutečnil. Manželka v té době stále pracovala jako ředitelka rozhlasové stanice Svobodná Evropa v Praze, jejíž českou kancelář přestěhovala z Mnichova.

Ministr obrany mu udělil 2012 Kříž obrany státu a 2021 byl prezidentem republiky jmenován brigádním generálem.

Ve svém vysokém věku nezhálel a psal knihy, 2001 „Přepadení“, pojednávající o vzpomínkách z letiště v Hradci Králové. V letech 2017 a 2020 napsal postupně 3 knihy o leteckých katastrofách Československého vojenského letectva.

Byl velmi aktivní se zájmem o celosvětové společenské dění. Třikrát navštívil Pearl Harbor, projel Aljašku a západní Kanadu. Byl účastníkem vojenského jednání v Turecku při napadení Kuvajtu Irákem v roce 1991. I v posledních dnech se živě zajímal o dění ve světě.

25. června v 15 hodin zemřel ve vzorné péči Ústřední vojenské nemocnice, zaopatřen svátostí nemocných a doprovázen svým synem Tomášem a přáteli.